

[Gustav Pedersen.]

kendes pligt til at overveje, hvad han skriver om redelige mennesker, end ikke når de har politiske tillidshverv.

Den ærede konservative ordfører har gennem hele sin lange ordførertale ladet det, han kalder mellemstanden, være det store problem, som skulle have ret til en særlig bevågenhed, uanset om det er i forbindelse med devalueringens eventuelle følger eller andre økonomiske og sociale spørgsmål.

Jeg ønsker her, uanset at det er umuligt at belyse et så omfattende emne på få minutter, at understrege, at det altid har været trusterne med deres nedtrampning af alt, hvad der stod dem i vejen, storvirksomhederne med deres eliminerings af den konkurrence, der kunne bringes ud af verden, og iøvrigt tilhængerne af de såkaldte frie kræfters spil, af den høje rentefod og af den frie grundspekulation, der ødelagde mellemstanden, uanset om den arbejdede for egen eller for andres regning, altså uanset om det var mindre erhvervsdrivende eller funktionærer.

Regeringen skulle efter det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tale have ret til at regne med en virkelig allieret, når de spørgsmål, der har betydning i denne forbindelse, skal finde deres løsning. Hidtil har de konservative efter vor opfattelse vist sig meget kølige, når det drejede sig om trustlovgivningen, og fuldkommen afvisende, når det drejede sig om grundværdistigningskyld, og iøvrigt meget lidt forstående overfor bestræbelserne for at holde en lav rentefod, men jeg må altså tro på, at det konservative folkeparti her er kommet til en ændret stilling.

Til venstres ærede ordfører vil jeg gerne sige, at jeg er selvfølgelig taknemlig, fordi han har så megen tillid til min hukommelse, at han er sikker på, at jeg har husket at få alt med, når regeringens aktivside skulle gøres op. Jeg tror i og for sig også, at jeg har husket i hvert fald de store og mest betydningsfulde sager, men jeg må dog bede det ærede medlem erindre, at jeg kun har haft en time, og da mit parti jo ikke har noget filialparti med ekstra taletid, måtte jeg nøjes med at omtale en del af de sager, der kunne fortælle om regeringens arbejde og resultater. Heller ikke i dette indlæg kan jeg bruge ubegrænset tid, men jeg tror ikke — for at nævne et par eksempler —, at tjenestemændene har glemt den forståelse, de har mødt fra regeringens side, ligeså lidt som jeg tror, at husmændene har glemt den indsats, som den højtærede land-

brugsminister har ydet — udover sin almindelige virksomhed til gavn for landbruget — for fremskaffelse af jord til de små landbrugsbedrifter. Jeg nævner kun disse tilfældige eksempler, men hvis der bliver lejlighed, skal jeg gerne forøge listen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen prøvede at tage et stort politisk stik hjem på beskæftigelsesspørgsmålet. Da de udtalelser, det ærede medlem fremkom med i den anledning, var ganske særlig karakteristiske, bliver jeg nødt til at anmode den højtærede formand om tilladelse til at citere nogle linier af dem. Der står i tidenden, nederst spalte 99 og øverst spalte 100, følgende, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen har udtalt:

„Nu er dette jo en indrømmelse af, at under venstres regering havde vi fuld beskæftigelse, d. v. s. den mindste arbejdsløshed, Danmark gennem mange år har haft, og dette til trods for at venstre-regeringen i samarbejde med de partier, der støttede os, afskaffede arbejdsfordelingsloven og loven om forbud mod overarbejde samt reviderede arbejdsløshedsloven, altsammen under en meget stærk socialdemokratisk modstand herindefra, og vi husker nok, hvordan det gik her-nede i gården. Man hævdede dengang, at det ville skabe arbejdsløshed, og at dette var en arbejderfjensk politik.

Jeg nævner dette, for at den højtærede statsminister og hans partifæller ikke nu som dengang skal overse betydningen af, at der føres det, jeg vil kalde en liberal produktionskabende politik.“

Der står virkelig, at det var en liberal politik, venstre førte fra 1945 til 1947, da det satte en endnu ikke slået Danmarksrekord i restriktioner og forskelligartede statsindgreb. Efter disse bemærkninger af venstres officielle ordfører kan der ikke være noget, som ikke er liberalisme, når blot venstre lægger navn til.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen understregede i sin tale meget stærkt, at rationeringer og restriktioner er helt forskellige ting. Det er iøvrigt ikke rigtigt, men det er karakteristisk, at venstre talte meget lidt om denne forskel, da det lykkedes at føre dets agitation mod restriktionerne så voldsomt og så generelt, at det fik store dele af befolkningen til at tro, at socialdemokraterne ville opretholde det altsammen lige til brødkort og grynkort.

Under valgkampen i 1945 sagde det ærede medlem hr. Erik Eriksen følgende, som jeg anmoder om tilladelse til at citere:

„Hvorfor skal vi have rugbrødsratio-